

pleje. Den Sag, jeg her har nævnt, og en anden Sag, som jeg snart skal nævne, viser, i hvilken Grad denne Reform er nødvendig. Efter hvad det hedder, har Kommissionen fuldendt sine Arbejder. Jeg spørger derfor de højtærede militære Ministre, om vi i denne Vinter kunne vente at se fremsat Forslag til en Reform af den militære Retspleje. Det er sikkert paa høje Tid at faa saadan en Reform. — I den Forbindelse maa jeg maaske spørge den højtærede Landbrugsminister om et andet Spørgsmaal, der hænger sammen med Militærvæsenet, og det er om Resolutionen af Februar 1901, der tillader ved Træfældning i Dyrehaven at tage fortifikatoriske Hensyn, er ophævet nu. I Fjor bestod den, men jeg synes snart, at det maatte være paa Tide, at denne Resolution fra Højres Tid forsvandt. Hvis den ikke forsvinder, og hvis Landbrugsministeren ikke svarer paa mit Spørgsmaal, er det ogsaa et Vidnesbyrd om, i hvilken Retning det bærer hen, nemlig Fæstningens Godkendelse og Montering og et dansk Militærsystem paa Grundlag deraf.

Der er en anden Sag fra denne Sommer, der viser, at man fremdeles bevæger sig i de gamle udtraadte Højrespor. Socialdemokraten indeholdt i Sommer en Skildring af et Forhold, som to Løjtnanter ved 17de Bataillon i København havde gjort sig skyldige i. Disse Skildringer vare i alt væsentlig rigtige, og en af Løjtnanterne blev dømt. Ikke desto mindre sker der nu det, at disse to Løjtnanter eller Regimentet efter Kommando fra Krigsministeriet anlægge Sag mod Bladet Socialdemokraten, som har skildret deres Misligheder; og Justitsministeren har, efter hvad der siges, bevilget fri Proces. Men er dette nu rigtigt? Er det ikke fuldstændig en Gentagelse af den Maade, hvorpaa Myndighederne stillede sig i Højres Dage? Jeg skulde mene, at det vilde have været langt rigtigere, om Krigsministeriet havde sendt Socialdemokraten en Takskrivelse, fordi den afslørede saadanne Misligheder, med en Anmodning om at faa tilsendt alt det Materiale, som Bladet raadede over. Saaledes burde et folkeligt og frisindet Ministerium have baaret sig ad, men i Stedet for kaster man sig over den Presse, der gør sig fortjent af at afsløre og fremdrage Mislighederne. For at ramme den kaster man sig over den ved en Retssag, hvor det altid vil være let at finde en eller anden ubetydelig Unøjagtighed, paa

hvilken man kan dømme Bladet. Thi et Blad, der foretager en Undersøgelse, kan lige saavel begaa en mindre Unøjagtighed som en Dommer kan gøre det. Og at det er sket, have vi haft mange Eksempler paa. Men det er ikke det, det kommer an paa. Hvis Sagen i Hovedsagen er rigtig, hvis det gennem den faldende Dom viser sig, at det var berettiget og nødvendigt, at disse Afsløringer kom, og at den offentlige Presse, der foretager dem, gør en fortjenstfuld Handling, burde man ikke stille sig over for den paa samme Maade, som Højre stillede sig over for den, og som nu ogsaa de ærede Ministre i denne Sag, saa vidt jeg ved i Øjeblikket, ville gøre.

Men trods det er vanskeligt baade paa Finansloven og Statsregnskabet eller i det militære og borgerlige Liv at finde store Udslag af Systemskiftet, saa have vi i hvert Fald det Udslag deraf, at vi have faaet det her i Landet, som er nødvendigt i ethvert Land med parlamentariske Forhold: Vi have faaet en stærk og kraftig Opposition. Vi have faaet den i det Parti, jeg har den Ære at tilhøre. Det er en anstrengende Gerning, de højtærede Ministre paalægge os som Opposition. Det skal villigt indrømmes. De have i den korte Sommer med kun 3—4 Maaneders parlamentarisk Ferie ved deres Handlinger, deres Cirkulærer, og hvad de i øvrigt have foretaget sig, givet os et saadant Stof til absolut nødvendig Kritik, til uundværlig Opposition, at vi somme Tider have været ved at segne derunder. Men Arbejdet skal og maa gøres, Kritikken skal til og kan ikke undværes. Det vilde se galt ud for det offentlige Livs Sundhed, hvis der ikke fandtes en saadan Opposition. Vi skulle ikke blot varetage det Partis Interesser, som vi særlig ere satte til at varetage, men den Opposition, jeg har nævnt, og som ulmer og gærer i videre Kredse end i vore egne. Nu forholder man sig fra disse Steder væsentlig tavs eller fremsætter sin Kritik eller Opposition i svage Antydninger. Det er faldet i vort Lod at understrege det, som de andre kun ikke finde Tiden kommen til at understrege saa skarpt, men som de kun antyde. Jeg siger, at vort Arbejde er stort og besværligt og til Tider næsten overvældende, men Kræfterne vokse med Kravet; man udvikler sig med det Arbejde, der paalægges en, og jeg forsikrer Ministeriet om, at det kun vil hårde, udvikle og modne Socialdemokratiet til stadig at kunne paatage sig større og større Opgaver.